

Een echte Belg is hij, geboren in het Brusselse, met een vader uit Ukkel en moeder uit Gent. Christophe Herinckx heeft dan ook een aparte kijk op de samenleving ten noorden en ten zuiden van de hoofdstad. Deze directeur van de Sint-Paulusstichting pleit voor de erkenning van ieders identiteit. Eenheid in verscheidenheid dus, een smakelijke saus met christenen als bindmiddel.

Lieve Wouters

‘Christen-zijn is niet dom, maar verstandig’

GELOVIG opgevoed, zit Christophe Herinckx (38) als puber toch met een aantal vragen. Bestaat God wel?

Het evangelie is wel mooi, maar is het ook waar? Waar leeftijdgenoten gewoon afhaken, wil Christophe antwoorden. Die krijgt hij tijdens een weekend met de Emmanuelbeweging in Paray-le-Monial, waar hij God echt ervaart. De puzzelstukken van Kerk en evangelie begonnen op hun plaats te vallen.

Even speelt onze man met de gedachte om priester te worden. Na een schoolloopbaan in Halle, studeert hij filosofie aan de universiteit van Louvain-la-Neuve. Daarna werkt hij twee jaar in Afrika in het volwassenenonderwijs. Een boeiende ervaring, die hem ertoe aanzet zijn geloof verder te verdiepen met studies theologie.

– *Waarom bent u dan toch niet aan het seminarie begonnen?*

Bij nader inzien leek het toch niet mijn roeping om voor te gaan in de eucharistie en de spirituele leiding van een parochiegemeenschap te nemen. Mijn plaats in de Kerk was die van een leek. Ik wilde niet anders zijn dan andere gelovigen. En van op die plek wilde ik aan evangelisatie doen.

Door mijn studie beseftte ik dat het geloof niet iets doms is, maar juist iets verstandigs. Anselmus zei het al: „*Fides quaerens intellectum*” (het geloof vereist verstand). Ik zag hier een uitdaging voor mij weggelegd. Veel christenen vandaag weten niet meer goed wat hun godsdienst inhoudt. Waar geloven we eigenlijk in? Wat betekent het voor ons dat Christus is verzezen? Ik voelde me gedreven om bij te dragen aan een betere kennis van het geloof. Om in dialoog te treden met gewone mensen over wat echt belangrijk is in het bestaan.

– *Hoe ziet u God?*

God is in zichzelf liefde tussen drie personen: de Vader, de Zoon

en de heilige Geest. En wij mogen aan die liefde deelnemen. Dat is de betekenis van de Drie-eenheid. Een heel moeilijk begrip misschien, maar een wezenlijk punt in ons geloof.

– *Hoe kwam u terecht bij de Sint-Paulusstichting?*

Eerst even situeren. De Sint-Paulusstichting is een initiatief van een Italiaans echtpaar uit Brussel dat bekommerd was om het verdwijnen van de christelijke cultuur van het evangelie uit de samenleving. Ze wilden het evangelie opnieuw zichtbaar maken, en stichtten daarom een fonds om initiatieven van verkondiging te ondersteunen.

Ik had op uitnodiging van de organisatie eens deelgenomen aan een reflectiegroep over verkondiging. Toen de vorige directeur opstapte, polste hij me om hem op te volgen. Lang moest ik niet nadenken. Dit was een heel concrete manier om mijn roeping waar te maken.

– *Laatst hadden jullie een affichecampagne in Vlaanderen. Tevreden over de resultaten?*

Op ruim zestig plaatsen in grote en middelgrote steden lieten we affiches aanbrengen van twintig vierkante meter met de boodschap: „Wie

in mij gelooft, krijgt nooit meer dorst.” De campagne bleef niet onopgemerkt. Volgens statistische berekeningen moeten zo'n één tot twee miljoen mensen de affiches hebben opgemerkt. We noteerden enkel maar positieve reacties. Vooral in protestantse kringen vond de actie veel weerklank. Nu willen we onze website verder ontwikkelen en er meer geloofsinhoud op aanbieden (surf eens naar de website www.fsp.be/sint-paulus/index.html, n.d.r.).

– *Ziet u verschillen tussen de Kerk in Frans- en Nederlandstalig België?*

De Kerk in Vlaanderen ken ik goed vanuit mijn schooltijd in Halle. Maar ook nadien hield ik hier altijd contact. In Franstalig België woedde in de jaren 1980 een felle

Christophe Herinckx' droom: evangelie doorgeven. © Herman Ricour

geloofscrisis. Veel gelovigen gooiden met de Kerk ook het evangelie overboord. De laatste jaren zie ik een kentering. Mensen laten zich opnieuw raken door het Woord van God.

Ik heb de indruk dat de katholieke zuil in Vlaanderen tot in de jaren 1990 nog sterk aanwezig was. Toch lijkt het christendom intussen volledig uit het collectieve geheugen gewist. Mijn generatie liet zo goed als alles achter zich, maar hier en daar zie ik jonge mensen het evangelie opnieuw ontdekken. Ze hebben een spirituele ervaring van het geloof en bouwen een persoonlijke relatie op met God. Daar vloeit ook enga-

drage moeten leveren in dit debat. België bestaat uit drie gemeenschappen en twee gewesten. Het moet mogelijk zijn om onszelf te zijn en toch samen te blijven. Als wij er niet in slagen, hoe kan dan Europa erin slagen?

– *Waarom komen we er volgens u niet uit?*

Er bestaat nauwelijks iets als een Waalse identiteit. Walen voelen zich allereerst Belg. En dat in tegenstelling tot Vlamingen. Beide groepen hebben dan ook een heel ander aanvoelen over wat België in feite is. Veel Franstaligen kunnen zich niets concreets voorstellen bij de taalgrens. Voor hen is België een verlengde van Wallonië. Het is duidelijk dat je niet kunt opkomen voor eenheid, als je niet bereid bent om de eigenheid van de ander te aanvaarden.

Maar ook in Vlaanderen bestaan veel misverstanden over Walen. We kennen elkaar gewoon te weinig. Net zoals we de Congolese of Marokkaanse gemeenschap niet kennen.

– *Waar vindt u herbronning en verdieping?*

In Paray-le-Monial ontdekte ik als jongere de zin van liturgie. Het geloof werd er tastbaar. Liturgie wordt maar saai, als je dat geloof niet kunt voelen. Jammer genoeg is dat op veel plaatsen het geval. Dat komt door de snelle veranderingen in de samenleving. Het Tweede Vaticaans Concilie moest de Kerk op een diepe manier vernieuwen, maar de invloed van mei 1968 was sterker. De ontkerstening was de vernieuwing voor. Daardoor konden we de vruchten van het concilie niet goed plukken. We moeten nu het juiste evenwicht vinden tussen traditionalisme en relativisme.

Tegenwoordig sluit ik graag aan bij de karmelieten in Brussel voor de eucharistie. Ik houd van de karmelitaanse spiritualiteit, die sterk gericht is op de persoon van Christus. Ook het persoonlijke gebed vind ik belangrijk. En mijn werk zie ik tegelijk als engagement en herbronning. Mijn studies geven me bovendien de kans om me te blijven vormen. Theologie is geen louter intellectuele bezigheid. Als je je geloof beter kent, kun je ook beter bidden.

gement uit voort en de zin om iets positiefs van hun leven te maken.

Brussel neemt een bijzondere plaats in. In verschillende parochies vormen christenen uit Afrika of Latijns-Amerika intussen een meerderheid. Zij hebben een heel andere houding ten opzichte van het geloof. Minder abstract en meer gericht op de gemeenschap. Mogelijk vinden we bij hen inspiratie.

– *U bent wellicht belgicist.*

Integendeel, ik ben een overtuigd federalist. Ik geloof in eenheid in verscheidenheid. De Kerk heeft daar ervaring mee en daarom vind ik dat katholieken een bij-